

[Christmas Møller.]

tror ikke, man kan komme udenom, at der baade inden for bestemte Industrigræne, som tidligere havde Virksomhed, er kommet betydeligt forøget Beskæftigelse, og at der paa en Række Omraader er opstaaet mindre, selvstændige Virksomheder i Forbindelse med en stadig Import fra dygtige og fremtrædende Grossererers Side her i Landet, som i hvert Fald maa være til Gavn for Helheden økonomisk set.

Men det, jeg synes bliver det afgørende, og hvorfor jeg gerne vilde have haft, at Udenrigsministeren havde været til Stede, var dette, at man kan jo stille sig paa det Standpunkt, som vi Konservativer har gjort det i 1932's Januar Maaned, da de Herrer kunde klare det alene. Men kan stille sig paa det Standpunkt, vi gjorde; at man maatte have en Handelstraktatopsigelse og en Toldpolitik. Men det er klart, at i Dag, da der til de gamle Traktater, hvor det var muligt at stille sig paa dem, er kommet en Englandstraktat, som indeholder en Række betydningsfulde Bestemmelser, kan et ansvarsbevidst Parti, hvilken politisk Magtstilling det end har, ikke lade være med at sige, at Spørgsmaalet om Valutacentralens fortsatte Eksistens for et Stykke Tid, dens Afløsning til sin Tid af Told- og Handelstraktatopsigelse maa ses paa Baggrund af og i Belysning af de Traktater, Landet i Dag er bundet til. Vi behøver ikke at drøfte, hvem der har gennemført dem, og navnlig ikke, hvem der har gennemført Englandstraktaten; man kan sige, at det var ikke det politiske Liv i Danmark, der gennemførte den, men Erhvervene, der gjorde det. Og jeg tror, at det vil være uundgaeligt at faa klarlagt tydeligt i Udvalget — ikke, hvad der direkte staar i Englandstraktaten, men hvad der er nødvendigt for paa fair Maade i Overensstemmelse med den Aand, hvori en Traktat mellem Danmark og England maa behandles, at faa denne opfyldt. Thi ingen kan jo være i Tvivl om, saa vanskelig som Forholdene økonomisk er ogsaa paa dette Omraade, at det, inden man skal træffe den endelige Afgørelse, er af livsvigtig Betydning for det danske Samfund, langt vigtigere end alle andre Spørgsmaal, at der ikke gribes fejl i hele dette Forhold.

Spørgsmaalet Frihandel og Beskyttelse er jo ikke mere det Spørgsmaal, som det var i gamle Dage. Der er jo ikke virkelige Frihandelsfolk længere. (*Hans Hansen [Rørby]*: Jo). Ja, der er de fire, men det kan ikke nytte, dem kan jeg ikke rigtig

regne med! Men spørger man, om vi, hvis vi gik fra Valutacentralen over til en Toldpolitik, skulde lave en Ordning, hvorved Landbrugsvarer frit kunde indføres i dette Land, hvor vi svømmer i Landbrugsvarer, saa formoder jeg, ja, saa ved jeg, at Landbruget svarer nej. Spørger vi Arbejderen, om han, selv om andre vil frihandle med os, vil have et System i Dag, hvorefter der frit kan konkurreres med os fra Lande med den halve Arbejds løn, ja, med en Femtedel eller en Tiendedel af Arbejds lønnen, ved vi ogsaa, at Arbejderen simpelt hen er nødt til at svare nej hertil, hvis han overhovedet skal søge at opretholde den sociale Standard, den Levestandard, hele det Niveau, vi er naaet til. Men naar dette er Tilfældet, saa gælder det efter min Opfattelse ogsaa om, at denne den nye Tids økonomiske Politik, som alle er nødt til at respektere, eller i hvert Fald er nødt til at tage Hensyn til, føres ud i Livet paa en Maade, som gør et sundt og frit Erhvervsliv saa ringe Skade og lægger det saa faa Hindringer i Vejen som muligt.

Derfor er det ogsaa naturligt og rimeligt at spørge, saaledes som vi har spurgt: Hvordan klarer man sig i andre Lande, hvordan klarer man sig i Sverige og Norge, hvor de har en bedre Kronestilling eller i hvert Fald en højere Kronestilling, end vi har det her i Landet? Jeg mener, at i og for sig er Restriktionerne i de paagældende Lande ikke mindre end i vort Land; jeg tror navnlig, man maa sige om Forholdene i Norge, at Restriktionerne dør er lige saa skrappe som i vort Land, men blot er foretaget paa en anden Maade. Men rimeligt var det, om saadanne Oplysninger kom frem.

Jeg vil endvidere gerne sige, at naar Loven nu skal gennearbejdes i Udvalget, er der naturligvis en Række Enkeltpunkter, som vi dør maa vende tilbage til. Der er for det første Spørgsmaalet om, hvem der skal have Importretten, som vi mangfoldige Gange har beskæftiget os med. Det ærede Medlem Hr. Krag sagde i anden Forbindelse til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at han syntes, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde eet her fra Talerstolen og et andet, naar han saadan talte fortroligt med ham. Hvis jeg skulde sige noget, der kunde ligne dette, vilde jeg sige, at den ærede Landstingsmand Hr. Lange og jeg kan vist ikke have noget imod, hverken om Referatet fra Valutaudvalget om Forhandlingerne om 45 pCt.s-Regelen eller om, hvem der skal være Importører, blev offentliggjort, og heller ikke, om det blev offent-